

Het tapijtboekje

Draden weven uit het tapijt van mijn
leven

Het tapijtboekje

Draden weven uit het tapijt van mijn
leven

Marlies Souren

Schrijver: Marlies Souren

Coverontwerp: Marlies Souren

ISBN: 9789403650111

© Marlies Souren

Trefwoord: Poëzie en blik achterom jeugdherinneringen

Inhoudsopgave

Inleiding.....	6
Hoofdstuk 1: Over mijzelf en iets over mijn oudste broer.....	5
Hoofdstuk 2: Een ander broertje en nog één.....	9
Hoofdstuk 3: Terug naar de kleine Marlies.....	10
Hoofdstuk 4: Muziek als schoonheid.....	15
Hoofdstuk 5: Ijskoude eenzaamheid.....	17
Hoofdstuk 6: Bladeren door mijn jeugd.....	19
Hoofdstuk 7: Mama overleden	25
Hoofdstuk 8: Mijn geboorte in een koude winternacht.....	29
Hoofdstuk 9: Diverse gedichten.....	31
Hoofdstuk 10: Brief flarden.....	51
Hoofdstuk 11: Even terug schouwen.....	71
Hoofdstuk 12: Over mijn weblog	79
Hoofdstuk 13: Vanwaar de naam Tapijtboekje?.....	92
Hoofdstuk 14: Brief van mijn vader aan mijn moeder.....	95
Hoofdstuk 15: Slot.....	99

Inleiding

Dit boek bevat een mengeling van gedichten met daarbij korte terugblikken op mijn leven, moeilijke of minder moeilijke herinneringen en flarden uit brieven...

.....met de verrassingen die het leven voor mij in petto had. Van mijn eerste dagen tot hieraan toe. Tot aan deze fase: de vroege ouderdom: terwijl het kind uit Schimmert (op haar geliefkoosde hobbelpaard) dat ik ooit was, ook nog in mij woont.

Opdracht:

Voor mijn moeder die altijd bezig was om aan zichzelf te ontkomen.

Mijn moeder, die altijd last had van haar “zenuwen”, en van haar gefnuikte ambities. Voor mijn moeder : De moeder die mij nooit had. De moeder die ik nooit had. Mijn arme moeder die mij nooit echt als dochter, nooit als dichter heeft gekend.

Met Kleine berichten uit de tussentijd tussen geboorte en dood. Hoewel ik nog niet dood ben.

Dit boekje gaat over het verleden waar het heden alweer doorheen schemert.

Ik wilde hier iets (een klein stukje) over mijzelf schrijven. Over een klein stukje van mijn jeugd, over mijn moeder (zij komt via brieffragmenten wat meer uitvoerig aan bod) en over mijn vader -via een brief aan mijn moeder- en tevens losse fragmentarische herinneringen over allebei.

Eigenlijk zou ik ze beiden in een kader moeten plaatsen

Waar mijn ouders vandaan kwamen? Mijn moeders familie kwam voor een deel uit Noord Frankrijk en voor een ander deel uit België. Mijn vaders familie (daarmee bedoel ik zijn voorouders) is een beetje in raadselen gehuld. Ik heb mij door een verre neef, die als psycholoog werkend in Amsterdam woonde, laten vertellen dat de familienaam en ook de familie Souren zelf een Armeense oorsprong heeft, zoals dat ook voor Charles Aznavour gold. Zijn oorspronkelijke familienaam was Anavourian en de oorspronkelijke naam Souren is ook nu in 2021 in Armenië nog steeds bekend onder Souren.

Waarschijnlijk stamt die familienaam Souren van Atankines Souren die in 1315 (?) geboren was als zoon van Khosre Souren. Gewoon Souren dus en geen Sourian wat je vaak bij Armeense namen aantreft dat de uitgang van de naam a.n. werd.

De naam van Atankines Souren is dus wel van lang geleden, maar -na wat onderzoek op Google- lijkt het mij niet denkbeeldig dat een deel van mijn vaders familie dus van oorsprong uit de Kaukasus komt. (Armenië ligt in de zuidelijke Kaukasus en het werd een onbekend en onbemind land genoemd vond ik op internet waarom het zo genoemd werd is niet duidelijk). Als je als onbekend en onbemind land te boek staat, dan moet je als inwoner van dat land wel iets onverschrokken hebben. En dat heeft een groot deel van mijn vaders familie nog steeds.

Ik weet bijvoorbeeld nog dat de carré boerderij in Simpelveld -waar mijn vader met zijn broers en zussen opgroeiden- een onneembare vesting leek. Het was een soort bolwerk, die “De Oude Molen” heette omdat er ook een watermolen bij lag. En hoewel de familie door het vroege overlijden van hun vader geen inkomen hadden meer had moesten ze met het hele gezin alle zeilen bijzetten om de boerderij te kunnen behouden .

Eigenlijk verdient die familie een eigen boekje, maar zover is het nog niet. Eerst dit tapijtboekje maar eens tot een goed einde brengen.

Hoofdstuk 1: Over mijzelf en iets over mijn oudste broer

Nu over mezelf: Ik was het kind dat te vroeg geboren werd en daardoor op de boerderij van mijn ouders in de winter van 1946 met de warmte-lampjes verwarmd moest worden die bedoeld waren om kleine pasgeboren kuikentjes bij te warmen. Ik was weliswaar geen kuikentje, maar ik zag er uit als een konijntje zonder vacht, een scharminkel begreep. Mijn moeder had geen borstvoeding voor dat kleine, nauwelijks levensvatbare scharminkel en mijn vader ging daarom op zijn fiets in de barre kou de omliggende kerkdorpen af om te kijken of hij wat borstvoeding van zogende vrouwen kon krijgen voor het kleine “ding”.

Van welke weelderige borst heb ik misschien kunnen eten en drinken? Welke voedster heeft mij toen het leven gered?

Ik herinner me mijn jeugd aan de rand van een mooi zuidelijk dorp tegenover de kerk en het kerkhof, als koud en eenzaam. Mijn moeder die latent depressief was werkte heel hard samen met mijn vader en een ongehuwde inwonende broer om het kwijnende boerenbedrijf nieuw leven in te blazen. De depressie

was trouwens een kwaal die ze van haar moeder had geërfd. Helaas kregen ik zelf en mijn dochter dit genetische materiaal via de navelstreng ook door.

Zij werkten altijd hard. Er was geen sprake van “quality time” met hun kinderen , zoals dat nu vaak wordt genoemd. Kinderen waren feitelijk een te verwaarlozen factor. Mijn oudste broer, die jarenlang de oogappel van de hele familie-commune was, was mooi, lenig en snel. Met zijn donkere kijkers en guitige lach stal hij ieders hart, maar hij was ook een ADHD-kind, beweeglijk en nerveus. Bij gymnastiek en paardrijden was hij een uitblinker, maar het was geen studiebol. Vandaar dat mijn ouders na lang overleg (want wat kostte dat wel niet?), besloten dat het misschien zou helpen dat hij een paar jaar naar een goede kostschool zou gaan.

Met hem, die broer, die oogappel die dus naar kostschool moest, wilde ik vanaf 1 december 2020-opnieuw beginnen met dit tapijtboekje. Want op die datum maakte hij opeens een eind aan zijn leven.

In de grote schuur van onze eigen oude boerderij werd hij door zijn schoondochter gevonden...Daar zit je dan als familie met opeens een KLAP.

De grote vraag die nog vaak boven ons hoofd hangt en hing: wat was aan dit drama vooraf gegaan? Hoe eenzaam en wanhopig moet hij van binnen zijn geweest. Hoe uitzichtloos ervoer hij zijn leven?

Natuurlijk passeren vele scenario's de revue, maar wat de doorslag heeft gegeven tot het nemen van dit besluit: dat weet niemand.

Eén van zijn zoons, een neef van mij dus, noemt het een teleurstelling dat zijn vader gewoon besloot er tussenuit te gaan. (Dat had de zoon van Anthonie Kamerling destijds ook.) Maar niemand van ons kan in het hoofd van een ander kijken.

Mijn broer die een echte paardenliefhebber was en altijd is gebleven, betreurde het hevig dat hij o.m.vanwege duizelingen niet meer dagelijks kon paard rijden. Hij werd bij zijn uitvaart door 8 ruiters met paarden begeleid en daarna, na de kerkdienst, werd de kist in een grote rouwauto geschoven waarop de ruiters en hun paarden de rouwstoet lopend vergezelden. Een waardig erbetoon aan een mens die door velen (ook door mijzelf) werd bemind. Maar toen deze (inmiddels (sinds 1-12-2020) overleden broer ongeveer 10 jaar oud was, werd hij ter vervolmaking van de opvoeding ,naar een kostschool gebracht. Een dure -goed bekend staande